

TÜRKİYE'DE ÖĞRETMENLİK MESLEĞİ VE SORUNLARI

Hüseyin Hüsnü TEKİŞİK (*)

Öğretmenlik mesleği, yetişmekte olan nesli, ailesi, çevresi, milleti, devleti ve vatani için daima yararlı, yapıcı, yaratıcı iyi bir insan ve iyi bir vatandaş olarak yetiştirme sanatıdır. Öğretmenlerin yetiştirdiği bu insanlar, ailesini ve milletini mutlu kılar, yurdunu kalkındırır, devletini güçlendirir. Bu bakımdan, milletimizin, yurdumuzun ve devletimizin geleceği, ekonomik yönden kalkınması her şeyden önce öğretmenlerin mesleklerinde göstereceği başarıya bağlıdır.

Ülkemizde Anadolu Selçuklu Devleti ve Osmanlı Devleti zamanlarında, 1848 yılına kadar, öğretmenlik görevi, medreselerden yetişen, özel bir öğretmenlik bilgisine sahip olmayan kimseler tarafından yapılmıştır.

Meslek bilgisine sahip öğretmenleri yetiştirmek amacı ile yurdumuzda ilk defa öğretmen okulu 1848 yılında İstanbul'da açılmıştır. Öğretmen yetiştiren bu okulların sayısı, daha sonra artmaya başlamıştır.

1913 yılında, Tedrisatı İpdidaiye Kanun-u Muvakkad-i çıkarıldıktan sonra, öğretmen okullarında öğretmen adaylarını yetiştirecek öğretmenlerin yetiştirilmesine önem verilmeye başlanmıştır.

Büyük kurtarıcı Atatürk, Türk milletinin gerçek kurtuluşunu öğretmenlerden beklemiş, Kurtuluş Savaşı sırasında ve Cumhuriyet kurulduktan sonra, öğretmenler ve öğretmenlik mesleği için :

«Milletleri kurtaranlar yalnız ve ancak öğretmenlerdir. Öğretmenden, eğitimden mahrum kalan bir millet henüz millet adını alma

(*) Emekli Öğretmen . Yazar

istidadını kazanmamıştır. Ona alelâde bir kitle denir, millet denmez. Bir kitle millet olabilmek için mutlaka eğitimcilere ve öğretmenlere muhtaçtır.» (1925 — Atatürk'ün M.A.S.D.S. 22-23)

«Okullarda öğretim görevinin güvenilir ellere verilmesini, yurt çocuklarının o görevi, kendilerine hem bir meslek, hem bir ülkü sayacak üstün ve saygıdeğer öğretmenler tarafından yetiştirilmesini sağlamak için öğretmenlik, diğer serbest ve yüksek meslekler gibi, derece derece ilerlemeye ve her halde geçim rahatlığı sağlamaya elverişli bir meslek durumuna konulmalıdır. Dünyanın her yerinde öğretmenler, toplumun en fedakâr ve saygıdeğer insanlarıdır.» (1923 - Atatürk'ün S.D.İ.S. 187)

«(Öğretmenler) ordularımızın kazandığı zafer, sizin ve sizin ordularınızın zaferi için yalnız zemin hazırladı. Gerçek zaferi siz kazanacak ve siz koruyacaksınız ve mutlaka başarıya ulaşacaksınız. Ben ve sarsılmaz inançla bütün arkadaşlarım sizi izleyeceğiz ve sizin karşılaşacağınız engelleri kıracağız.» (1922-Atatürk'ün S.D. II S. 42) demiştir.

Atatürk'ün öğretmenlik mesleğine verdiği önem nedeniyle onun sağlığında ve ölümünden sonra da, öğretmenlerin itina ile yetiştirilmesine çok önem verilmiştir. En yetenekli öğrencilerin öğretmen okullarına alınması ve bunların kuvvetli bir meslek bilgisine sahip ideal öğretmenler olarak yetişmeleri sağlanmıştır.

Türkiye'de öğretmene ve öğretmenlik mesleğine verilen değer, Atatürk'ün Milli Eğitim Bakanı rahmetli Mustafa Necati zamanında doruk noktasına çıkmıştır. Mustafa Necati'nin başkanlığı sırasında, öğretmenlere gereken değeri vermeyen, onların rahat ve huzurlu çalışmasını sağlamayan valilerin görevden alındığı görülmüştür. Kadirşinas Türk öğretmenleri, kendilerine böylesine değer veren Bakan Mustafa Necati'yi **unutmamış**, yarım yüzyıldan beri, ölüm yıldönümü olan 1 Ocak'ta onu anmaktadırlar.

1960 yılında, öğretmen yetiştirmeye özel bir önem verilerek Bakanlık Teşkilâtında «Öğretmen Okulları Genel Müdürlüğü» ve Hizmet İçi Eğitim Teşkilâtı kurulmuştur.

1973'te çıkarılan 1739 sayılı Milli Eğitim Temel Kanununun 43. maddesinde, öğretmenlik mesleğinin güçlendirilmesi ve öğretmenlerin daha iyi yetiştirilmesi için şu hüküm yer almıştır :

«Öğretmenlik, Devletin eğitim, öğretim ve bununla ilgili yönetim görevlerini üzerine alan özel bir ihtisas mesleğidir...

Öğretmenlik mesleğine hazırlık, genel kültür, özel alan eğitimi ve pedagojik formasyon ile sağlanır.

Yukarıda belirtilen nitelikleri kazanabilmeleri için, hangi öğretim kademesinde olursa olsun, öğretmen adaylarının yüksek öğrenim görmelerinin sağlanması esastır.»

Hal böyle iken, milli eğitim alanındaki uygulamada, 10-15 yıldan beri, öğretmenlik mesleğine hiç önem verilmemiş, öğretmen kalitesi gün geçtikçe daha çok düşmüş ve öğretmenlikle ilgili sorunlar devamlı artmıştır.

TÜRKİYE'DE ÖĞRETMENLİK MESLEĞİNİN SORUNLARI

Öğretmenlik mesleğinin bugün içinde bulunduğu sorunlar şöylece sıralanabilir :

1. Öğretmenlerin, hizmet öncesinde iyi yetişmesi sağlanamıyor.

1970'li yılların başında, öğretmen okulları, meslek dersleri kaldırılarak öğretmen liseleri haline getirilmiştir. Hiçbir yüksek okulun imtihanını kazanamayan öğrenciler eğitim enstitülerine alınmıştır. Eğitim enstitülerinde, dünyanın hiçbir yerinde benzeri görülmeyen bir «Hızlandırılmış Eğitim» uygulanarak 45 günlük öğretim sonunda 75 bin kadar öğretmen adayına öğretmenlik diploması verilmiştir.

1982 yılında, Milli Eğitim Bakanlığı merkez teşkilâtının yeni düzenlenmesi sırasında Çıraklık Eğitimi için bir genel müdürlük kurulurken, Öğretmen Okulları Genel Müdürlüğü kaldırılmış ve öğretmen yetiştiren okullar bina ve bütün tesisleriyle üniversitelere devredilmiştir. Şimdi, 27 üniversiteye bağlı 208 fakülte ve yüksek okuldaki öğretmen yetiştirilmesine çalışılıyor.

2. Öğretmenlerin hizmet içi eğitimi yapılamıyor. Milli eğitimde, hizmet içi eğitimi için her yıl bütçeden ayrılan milyarlık ödenekler, mahdut sayıda öğretmeni kapsayan yaz seminerlerine harcanıyor. Ekonomik, etkili ve yaygın bir hizmet içi eğitimi sağlanamıyor.

3. Öğretmenler, ekonomik bakımdan büyük sıkıntı içindedir. Bugün mesleğe yeni giren bir öğretmene devlet 50 bin lira civarında

bir maaş vermektedir. 21 yıllık öğretmen 75 bin lira almaktadır. Ülkemizde öğretmenlere verilen maaş, başka ülkelerle kıyaslanacak olursa, 43 ülke arasında öğretmenlere en düşük maaş verme bakımından Türkiye sondan ikinci gelmektedir. (1)

Ayda 1 milyon 207 bin TL. karşılığında maaş alan İsviçreli bir öğretmenin yaşadığı çağda Türkiye'de bir öğretmene 58 bin lira veriliyor ve bu öğretmenden memleketi kalkındırıp muasır medeniyet seviyesinin üzerine çıkarması bekleniyor.

Ülkemizde öğretmenlik mesleği ekonomik bakımından çok sıkıntılı bir meslek durumundadır. Öğretmenlerin sayısının, diğer mesleklere göre çok fazla olması, öğretmenlerin maaş ve yan ödemelerinin yükseltilmesini ve mesleğin cazip hale getirilmesini engelleyici bir faktör olarak gösterilmektedir. Ülkemizde öğretmenlere verilen maaş ve yan ödeme, değil onların geçimini sağlamak, şehirlerde çalışanların normal ev kirasını dahi karşılayacak durumda değildir. Bu nedenle öğretmenler geçimlerini sağlayabilmek için, öğretmenlikle birlikte sekreterlik, tezgâhtarlık, garsonluk, şoförlük, seyyar satıcılık, pazarcılık, boyacılık vb. gibi meslekleriyle asla bağdaşmayacak işleri yapmak zorunda bırakılmıştır.

4. Öğretmenlik mesleği toplumda değerini tamamen kaybetmiştir. Öğretmen maaşlarının azlığı ve içinde buldukları ekonomik sıkıntılar, üniversite adaylarının bu mesleğe yönelmelerini önüyor. Üniversite adayı binlerce gencin tercihlerini kullanırken en son olarak öğretmenlikle ilgili yüksek öğrenim dallarını yazdıkları, bunu da üniversiteye girememiş duruma düşmemek için yaptıkları belirlenmiştir. Bu durum, öğretmen yetiştiren fakülte ve okullara, üniversite giriş sınavında en düşük puan alan öğrencilerin alındığını göstermektedir. (2)

Öğretmen yetiştiren fakülte ve yüksek okullardan mezun olanlar, bulurlarsa başka alanlarda işe giriyorlar da, öğretmen olmak istemiyorlar. Ancak başka yerlerde iş bulamıyanlar, boş gezdikleri için öğretmen olmak istiyorlar ve böylece de, Türk milletinin kaderinde rol oynayan öğretmenlik mesleği başka yerde iş bulamayan -boş gezenlerin- istemeye istemeye, başvurdukları bir meslek durumuna düşmüştür.

(1) 10.9.1986 tarihli Hürriyet Gazetesi

(2) Prof. Dr. Ramazan Özen'in «Türkiye'de Mesleki ve teknik eğitimde eğitici personel yetiştirme sorunları» konulu bildirisi

Şimdi vâlller,

— Bizim çocuklar hiçbirşey olamadı, bari öğretmen olsun!

Gençler de

— Hiç birşey olamazsam öğretmen olurum, diyor.

5. Bugün Milli Eğitim Bakanlığı bünyesinde, öğretmen yetiştirme işini planlayan ve yürüten sorumlu bir kuruluş yoktur. Hangi dalda ne kadar öğretmene ihtiyaç olduğu ve bunların nasıl yetiştirileceği gerçek anlamda plânlanmamıştır. Bakanlıkla öğretmen yetiştiren fakülte ve yüksek okullar arasında gerçek bir işbirliği mevcut değildir.

Milli Eğitim Bakanlığı öğretmen ihtiyacını karşılamak için her yıl gazetelere ilân vermekte, 208 fakülte ve yüksek okuldan mezun olup kendi dallarında iş bulamayanların öğretmenliğe müracaat etmelerini beklemektedir. Bakanlığın ihtiyacına yetecek kadar müracaatı bulunmadığı için özellikle orta dereceli okullarda fizik, kimya, ingilizce, müzik, beden eğitimi ve meslek dersleri öğretmeni açığı devam etmektedir. 1986-1987 öğretim yılı başında 700 kadar köy okulu, öğretmensizlik nedeni ile öğretime başlayamamıştır. (3)

Bakanlık, mevcut öğretmen açığını kapamak için, Milli Eğitim Temel kanununda şart koşulan genel kültür, özel alan eğitimi ve pedagojik formasyona bakmadan, müracaat eden her üniversite ve yüksek okul mezununu öğretmenliğe kabul etmek zorundadır.

Milli Eğitim Bakanlığı öğretmen ihtiyacını karşılayamayınca, 4-5 katı maaş vererek, başka ülkelerden (Pakistan'dan) öğretmen ithal etmektedir. (4)

6. Öğretmenlerin oturacak lojman bulma ve ev sahibi olma imkânları yoktur. Bugün Türkiye'de pekçok devlet kuruluşu, personeline lojman sağlamış olmasına rağmen, Milli Eğitim öğretmenlerin oturacağı lojmanları sağlama imkânına sahip değildir. Milli Eğitim Bakanlığı yetkilileri, öğretmenlerin lojman sorununun ancak 50 yılda halledilebileceğini söylemektedirler. (5)

Aldıkları maaş geçimlerini sağlayacak durumda olmadığından, öğretmenlerin para biriktirme ve ev sahibi olma imkânları da yoktur.

(3) 14.10.1986 tarihli Hürriyet Gazetesi

(4) 24.8.1986 tarihli Hürriyet Gazetesi

(5) 5.7.1986 tarihli Hürriyet Gazetesi

7. Öğretmenler, çocuklarını yüksek öğretime yerleştirmede ve yurt bulmada çok sıkıntı çekmektedirler.

8. Öğretmenlerin yararlanacağı sağlık ve dinlenme tesisleri yok denecek kadar az ve yetersizdir. Mevcut öğretmen evleri ve lokalleri, öğretmenlere yakışacak ve ihtiyacı karşılayacak durumda değildir.

9. Öğretmenleri en çok rahatsız eden ve öğretmenleri politika-yaya yönelten sorunlardan biri de, milli eğitimde yöneticilik görevleri-nin, meslekteki başarıya göre değil, partilere ve politikacılara hiz-metteki başarıya göre verilmesidir. Öğretmenlik mesleği bakımın-dan çok hatalı olan bu tutum öğretmenleri mesleğe hizmetten uzak-laştırıp partilere ve politikacılara hizmete sevketmekte ve milli eği-timde devlet politikası yerine parti politikalarının hakim olmasına, öğretmenlerin, 12 Eylül öncesinde olduğu gibi politik kamplara ay-rılmasına sebep olmaktadır.

10. Öğretmenlikten gelen bürokratlar ve parlamenterler, öğret-menlik mesleği ve sorunları ile ilgilenmiyorlar. 1974 yılında toplanan IX. Milli Eğitim Şurasında alınan 135. -karara göre X. Milli Eğitim Şu-rası Öğretmenlik mesleğinin sorunlarının incelenmesine tahsis edi-lecekti. Ama aradan 12 yıl geçmiş olmasına rağmen öğretmenlerle ilgili sorunlar bir türlü ele alınamamıştır. Bu durumu ve öğretmenlik mesleğinin sorunlarını bir meslek dergisinde 10 yıldan beri de-vamlı yazmamıza rağmen Bakanlık yetkililerinin ve öğretmenlikten gelen parlamenterlerin bu sorunlarla ilgilendiği görülmüştür.

SONUÇ VE ÖNERİLER

Bugün Türkiyenin kalkınması için bir tarafta ekonomiye, sanayi-ye, tarıma, önem veriliyor ve büyük yatırımlar yapılıyor, öte tarafta bunları kullanacak ve değerlendirecek insan unsurunun eğitimi ola-bildiğince ihmal ediliyor. Hiçbir okula giremeyenler öğretmen yetiştiren okullara alınıyor. Hiçbir yerde iş bulamayanlara öğretmenlik gö-revi veriliyor. Öğretmenlerin aldığı maaş ev kirasına yetmiyor. Öğ-retmenler geçinebilmek için, garsonluk, şoförlük, seyyar satıcılık, pa-zarcılık, boyacılık yapıyor. Okullarda öğrencilerin başarısızlığı gün geçtikçe artıyor. Üniversite 2. basamak sınavına giren 235 bin öğ-rencinin üçte biri matematik ve fen testinde sıfır ve daha aşağı puan alıyor. (6) Ve bu durumdan hiçbir sorumlu rahatsız olmuyor.

(6) 31.7.1986 tarihli Hürriyet Gazetesi

Bir ülkede, herşeyin temel unsuru olan insanı iyi yetiştirmedikten sonra, ne yapılırsa yapılsın o ülkenin kalkınması mümkün değildir. Bugün hayranlıkla baktığımız, kalkınmasında örnek aldığımız Japon ve Kore'nin mucizelerinin altında eğitim yatmaktadır. Ve bunu Milli Eğitim Bakanlarımız da itiraf etmektedir.

Öğretmenlik mesleği Türkiye'nin kaderini tayin eden bir meslektir. Yurdumuzun ve milletimizin gerçek kalkınması öğretmenlerin en iyi şekilde yetiştirilmesine ve eğitimcilik görevlerini en iyi biçimde yapmalarına bağlıdır.

Hizmet öncesinde ve hizmet içinde iyi yetiştirilmeyen, aldığı maaşla geçinemeyen, maddi sıkıntı içinde kıvranan öğretmenlerden, Atatürk'ün düşündüğü gibi, milletin kurtarılması ve gerçek zaferi kazanmaları beklenemez.

Öğretmenlik mesleğinin içinde bulunduğu durum ve sorunlar, Türkiye'nin geleceği bakımından hiç de iç açıcı değildir. Yılda bir Öğretmenler Günü kutlanmakla mesleğin sorunları çözümlenemez. Bu sorunların ciddiyetle ve bilimsel olarak ele alınıp biran önce çözümlenmesi gerekir. Bunun için :

1. Milli Eğitim Bakanlığı uygulamada öğretmenlik mesleğini, 1739 Sayılı Kanununun 43. maddesinde belirtildiği gibi, genel, kültür, özel alan eğitimi ve pedagojik formasyonla sağlanan özel bir ihtisas mesleği olarak kabul etmeli ve öğretmenler gerek hizmet öncesinde, gerekse hizmet içinde buna göre yetiştirilmeli.

2. Öğretmenlerin hizmet öncesi ve hizmet içi eğitimleri sadece üniversitelere devredilip kendi haline bırakılamaz. Öğretmen yetiştirme işi Milli Eğitim Bakanlığı ile üniversitelerin sıkı işbirliği halinde çok dikkatle yürütülmeli.

Milli Eğitim Bakanlığı merkez teşkilâtında,

a) «Öğretmen Yetiştirme Yüksek Danışma Kurulu» oluşturulmalı.

b) «Öğretmen Yetiştirme Genel Müdürlüğü» kurulmalı. Bu genel müdürlük Hizmet Öncesi Yetiştirme ve Hizmet İçi Yetiştirme Dairelerinden meydana gelmeli. Bu daireler, hizmetlerini en iyi biçimde gerçekleştirecek kadrolara kavuşturulmalı.

3. Öğretmen yetiştirme konusu, Öğretmen Yetiştirme Yüksek Danışma kurulu tarafından bilimsel olarak bütün boyutları ile, XI.

Milli Eğitim Şurası döküman ve kararlarından da yararlanılarak araştırılıp tartışmalı. Öğretmen yetiştirme esasları, İlköğretim, Ortaöğretim ve Yükseköğretim için yetiştirilecek öğretmenlerde aranan nitelikler ve bunun standartları tespit edilmeli. Öğretmen yetiştirme esasları ve bununla ilgili kurumların çalışmaları, gerekirse çıkarılacak bir kanunla saptanmalı.

4. Memleketimizin gerçek öğretmen ihtiyacı dikkatlice tespit edilmeli, her yıl hangi sahada ne kadar öğretmenin yetiştirilmesi gerektiği bir plana bağlanmalı.

5. Bugün olduğu gibi 27 Üniversiteye bağlı 208 Fakülte ve Yüksek Okuldan öğretmen yetiştirilmesi beklenemez. Bu iş, dağınıklıktan kurtarılması için, görev ve sorumluluğu sadece öğretmen yetiştirmek olan 2-3 üniversiteye veya 10-15 fakülteye verilmeli.

Bu üniversite ve fakülteler Öğretmen Yetiştirme Genel Müdürlüğü ile işbirliği halinde çalışarak öğretmenlerin hizmet öncesinde ve hizmet içinde yetiştirmelerini sağlamalı.

6. Öğretmen yetiştirecek Üniversite ve Fakültelerde öğretim üyeliği çok cazip hale getirilmeli, bu elemanların en kısa zamanda, yurt içinde ve yurt dışında yetiştirilmesi için gereken önlemler alınmalı.

7. Gerekirse, öğretmen yetiştirme konusunda YÖK kanununda değişiklik yapılmalı.

8. Öğretmen liseleri, Devlet Planlama Teşkilâtı'nın V. Beş Yıllık plan 2. Destek Çalışmaları'nın 227. sayfasında belirtildiği gibi, programlarına öğretmenliğe hazırlayıcı dersler konarak «Öğretmen Kolejleri» haline getirilmeli. Bu kolejler, öğretmen yetiştiren yüksek öğretim kurumlarına öğrenci hazırlayan bir kaynak olarak düşünülmesi.

9. Öğretmen yetiştiren kurumlara alınacak öğrencilerin, üniversite seçme sınavlarında yüksek puan alanlar arasından, öğretmenliğe en yeteneklilerinin itina ile seçilmesi sağlanmalı.

10. Hizmet içi eğitimi, Bakanlık Hizmet içi Eğitimi dairesi tarafından, yılın on iki ayında devam edecek, bütün öğretmenlere hizmet içi eğitimi sağlayacak şekilde planlanıp yürütülmeli. Bunun için :

1) Hizmet içi eğitimi, Milli Eğitim Bakanlığı ile, öğretmen yetiştiren fakülte ve yüksek okulların işbirliği ile yürütülmeli,

2) Hizmet içi eğitimde, Milli eğitim müdürlerine, Bakanlık ve İlk-öğretim müfettişlerine, okul müdürlerine, öğretmen yetiştiren fakülte ve yüksek okullara yetki ve sorumluluk verilmeli,

3) İl ve ilçe milli eğitim müdürlüklerinde hizmet içi eğitim birimleri kurulmalı,

3) Hizmet içi eğitim okullara ve dershanelere kadar ulaştırılmalı.

5) Milli Eğitim Bakanlığı tarafından «Öğretmen Meslek Kitapları» ve aylık «Hizmet içi Eğitim Dergisi» yayınlanmalı. İlçelere hizmet içi eğitim kitaplıkları konulmalı. Bütün öğretmenlerin bu kitaplıklardan yararlanması sağlanmalı.

11. Öğretmenlerin sayısının çok olması, onlara verilecek özel hakları engelleyici bir faktör olarak düşünülmeyip öğretmenlik mesleği ekonomik bakımdan çok cazip hale konulmalı. Öğretmenlerin maaş ve yan ödemeleri geçim rahatlığı sağlayacak duruma getirilmeli. Bunun için, 12 Eylül'den sonra Öğretmenler için hazırlanan Personel Kanunu Yasasının kanunlaşması sağlanmalı. Maddi destek için bir milli eğitim fonu kurulmalı.

12. Sayın Şinasi Orel'in Milli Eğitim Bakanlığı sırasında hazırlanan, Meclisten geçip Senato'ya gelen «Öğretmen Yardımlaşma Kurumu Kanunu Tasarısı»nın kanunlaşması sağlanmalı. Öğretmen pazarları öğretmen evleri, öğretmen hastaneleri, huzur evleri, sahillerde dinleme tesisleri açılmalı.

13. Öğretmen çocukları için üniversitelere ve diğer okullara alınmada özel kontenjan verilmeli. Öğretmen çocukları Bakanlığın yurtlarına tercihli olarak alınmalı. Devlet tarafından öğretmen çocuklarına özel burs verilmeli.

14. Konut Fonu'ndan veya kurulacak yeni bir fondan yararlanılarak, öğretmenlerin ev sahibi olmaları sağlanmalı.

Öğretmenler için en kısa zamanda yeteri kadar lojman yapılması sağlanmalı.

15. Milli eğitimde yöneticilik görevleri, partilere ve politikacılara hizmetteki başarıya göre değil, öğretmenlik mesleğine hizmetteki başarıya göre verilmeli.

16. Türkiyede öğretmen dağılımında düzeni sağlamak ve öğretmensiz okul bırakmamak amacı ile tayin ve nakillerde rotasyon usulü kabul edilmişti. Ama birkaç yıllık uygulamada, rotasyonla doğruya gönderilen öğretmenlerin büyük çoğunluğunun istifa ettiği görülmektedir.

Rotasyon amacına ulaşacak şekilde uygulanabilmesi için önce doğuda ve mahrumiyet bölgesi sayılan yerlerde, köylerde görev alacak öğretmenlere mahrumiyet ödeneği veya kıdemi verilerek buradaki hizmet cazip hale getirilmeli.

Milli eğitim dairelerinde öğretmenlerin tayin, nakil ve terfi işlerinin en adaletli biçimde, takibe gerek kalmadan süratle yapılması sağlanmalı.

17. Milli eğitime gelen bakanlar, öğretmenlerin milli eğitimin temel taşı olduğunu her fırsatta söylemiştir ve söylemektedirler. Ama bu temel taşın sorunlardan kurtarılıp sağlam bir yapıya kavuşturulması konusunda müspet bir icraatları görülmemiştir. Bu yüzden de Türkiyede öğretmenlik mesleği gün geçtikçe kötüye gitmekte ve temel taşı iyice çürümektedir. Temel taşı çürüyen milli eğitim sonuçta çökmeye mahkumdur. Türkiyenin geleceği bakımından çok tehlikeli olan bu çöküşü önlemenin zamanı gelmiş ve geçmek üzeredir. Bu günün Milli Eğitim Bakanı Sayın Metin Emiroğlu'nun ve bakanlığın sorumlu bürokratlarının, öğretmenlik mesleğinin iyileştirilmesine, sorunlarının çözülmesine, öğretmenlerin hizmet öncesinde ve hizmet içinde en iyi şekilde yetiştirilmesine yönelmeleri, öğretmenlikten gelen milletvekillerinin de yardımı ve parlamentonun desteğini alarak konunun gündeme getirilmesi ve müspet yönde kesin bir sonuca varmaları zorunludur.

KAYNAKLAR

1. Ülkemizde Öğretmen Yetiştirme. Emin SAĞLAMER Çağdaş Eğitim Dergisi Sayı : 105
2. Atatürk'ün söylev ve Demeçleri cilt I
3. Atatürk'ün söylev ve Demeçleri cilt II
4. IX. Milli Eğitim Şurası Kararları 1797 sayılı Tebliğler Dergisi
5. X. Milli Eğitim Şurası (Öneriler, Konuşmalar, Kararlar) Milli Eğitim Basımevi 1981
6. XI. Milli Eğitim Şurası (Öneriler, Konuşmalar, Kararlar) Milli Eğitim Basımevi 1982
7. Eğitim Sektörü Raporu Devlet Plânlama Dairesi 1982
8. Öğretmen Sorunları ve Eğitimleri Araştırması. Talim ve Terbiye Dairesi Başkanlığı 1982
9. XI. Milli Eğitim Şurası Özel sayısı. Çağdaş Eğitim Dergisi sayı : 67. 1982
10. Türk Öğretmeni, Ücret sıralamasında 43 ülke arasında sondan ikinci. 10.9.1987 tarihli Hürriyet Gazetesi